

ת"פ 66313/12/15 - מדינת ישראל נגד ראיד חאג יחיא, חאלד תמימי, הר הזיתים שירותי רפואה בע"מ, קידס רפואה ויעוץ מדעי בע"מ, צבי למברגר, גשר לחיים בע"מ

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 66313-12-15 מדינת ישראל נ' עליאש ואח'

לפני מאשימה	כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי מדינת ישראל
נגד נאשמים	ע"י ב"כ עו"ד טל תבור ועדי אפלבוים גרוזמן 16. ראיד חאג יחיא ע"י ב"כ עו"ד גולן שלומי 17. חאלד תמימי ע"י ב"כ עו"ד גולן שלומי 18. הר הזיתים שירותי רפואה בע"מ ע"י ב"כ עו"ד גולן שלומי 19. קידס רפואה ויעוץ מדעי בע"מ ע"י ב"כ עו"ד גולן שלומי 20. צבי למברגר ע"י ב"כ עו"ד שמשון חן 21. גשר לחיים בע"מ ע"י ב"כ עו"ד שמשון חן

החלטה

פסול בכתב האישום - טענה לצירוף נאשמים פסול ועתירה להפרדתם

במסגרת טענות מקדמיות שהעלו נאשמים 16 - 19 ונאשמים 20 - 21 (להלן: "הנאשמים שהגישו בקשה להפרדת משפטים"), נטען לפסול בכתב האישום הנובע מצירוף שלא כדן של הנאשמים לכתב האישום, והתבקשה הפרדת האישומים בעניינם.

מבנה כתב האישום וחלקם של הנאשמים שהגישו את הבקשה להפרדת משפטים

כתב האישום מונה 21 נאשמים וכולל שלושה אישומים:

עמוד 1

א. האישום הראשון, המכונה על ידי המאשימה "מרמת משרד הבריאות ומוסדות הקופה", מיוחס לנאשמים 1 - 6 או למי מהם, וכולל שני פרקים, ובהם מפורטות עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, מרמה והפרת אמונים בתאגיד ורישום כוזב במסמכי תאגיד. אישום זה אינו קשור לנאשמים שהגישו את הבקשה להפרדתם.

ב. האישום השני, המכונה על ידי המאשימה "שוחד והפרת אמונים", מיוחס לנאשם 1, וכולל שני פרקים, במסגרתם מיוחסות לו עבירות של לקיחת שוחד ומרמה והפרת אמונים בתאגיד. אישום זה אינו קשור לנאשמים שהגישו את הבקשה להפרדתם.

ג. האישום השלישי, המכונה "פרשת החשבונות הפיקטיביות", מיוחס לנאשמים 3 - 21, וכולל עשרה פרקים, שכל אחד מהם מיוחס לחלק מהנאשמים. העבירות המיוחסות באישום השלישי לנאשמים האחרים, שאינם הנאשמים שהגישו את הבקשה להפרדתם, כוללות עבירות על חוק איסור הלבנת הון, עבירות של קבלת דבר במרמה, שימוש במסמך מזויף וכן עבירות מס מהותיות בכוונה להתחמק ממס לפי פקודת מס הכנסה וחוק מע"מ.

לנאשם 16 מיוחסת מעורבות בפרקים החמישי, השישי והשביעי באישום השלישי, בקשר לחברות הנאשמות 9, 18, 19. העבירות המיוחסות לנאשם 16 הן עבירות מס בלבד, כשמדובר בעבירות מהותיות בכוונה להתחמק ממס לפי פקודת מס הכנסה וחוק מע"מ, בסכומים כוללים הנעים בין חצי מיליון ל - 1.4 מיליון ₪ בכל אחד מהפרקים.

בפרק החמישי מואשמים גם נאשם 17, נאשם 3 ונאשם 10, ונאשמת 18 היא החברה הנאשמת. בפרק השישי מואשמים גם נאשם 10, נאשם 12 ונאשם 17, ונאשמת 19 היא החברה הנאשמת. בפרק השביעי מואשמים גם נאשם 3 ונאשם 10, ונאשמת 9 היא החברה הנאשמת.

לנאשם 17 מיוחסת מעורבות בפרקים החמישי והשישי באישום השלישי, בקשר לחברות הנאשמות 18, 19. העבירות המיוחסות לנאשם 17 הן עבירות מס בלבד, ובכל הנוגע לסוג העבירות, סכומי העבירות והמעורבים הנוספים, אני מפנה לפסקה הקודמת.

לנאשם 20 מיוחסת מעורבות בפרק השמיני באישום השלישי, בקשר לחברה הנאשמת 21. ביחד עם נאשם 20 מואשמים גם נאשם 3 ונאשם 10. העבירות המיוחסות לנאשם 20 הן עבירות מס בלבד, כשמדובר בעבירות מהותיות בכוונה להתחמק ממס לפי פקודת מס הכנסה וחוק מע"מ, בסכום כולל של כ - 2.3 מיליון ₪.

טענות הצדדים

לטענת הנאשמים שביקשו להפריד את משפטם, אין קשר בינם לבין מרבית הנאשמים האחרים, ובין האישומים המיוחסים להם לבין יתר האישומים, לרבות יתר הפרקים באישום השלישי. עוד הודגש כי העבירות המיוחסות להם הן עבירות מס

בלבד בקשר לעובדות פשוטות ותחומות, בשונה מיתר הנאשמים. בנסיבות אלה, על פי טענתם, הכללתם בכתב אישום אחד גדול, מורכב מאד וחמור, יוצרת עיוות דין כלפיהם ומקפחת את יכולת ההגנה שלהם. בהקשר זה נטען בנוסף כי אין הצדקה לכפות על הנאשמים משפט ארוך ומורכב מאד כפי שצפוי להיות ההליך הנוכחי. עוד נטען כי העבירות המיוחסות להם מצויות בתחום סמכותו העניינית של ביהמ"ש שלום, ורק בשל צירופם לכתב האישום הכולל הם מוצאים את עצמם מתדיינים בביהמ"ש המחוזי על כל המשתמע מכך. לענין שיקולים טקטיים שרשאית המאשימה לשקול, מדגישים הנאשמים כי ההנחה של המאשימה ביחס לכך שמי מהנאשמים יעידו היא ספקולטיבית, שכן היא לא תוכל לכפות עליהם להעיד, בשונה ממצב בו הם משמשים כעדי תביעה. עוד נטען כי התשתית הראייתית עליה מתבססת המאשימה היא מדולדלת, ואין להותירם בתוך כתב האישום הקיים אך מתוך תקווה ספקולטיבית של המאשימה שימצאו ראיות נסיבתיות בעדויות של מי מהעדים. הנאשמים מוסיפים ומצביעים על כך שאם לא יופרד המשפט יאלצו להיות נוכחים בכל הדיונים, שכן המאשימה אינה מוכנה לקחת על עצמה להודיע אלו עדים קשורים לאלו אישומים ולאלו נאשמים, ומעבירה את האחריות לכך לכתפי הסנגורים, בעוד היא מציינת כי הראיות הן נסיבתיות ומורכבות מתצרף, באופן המחייב נוכחות בכל עדות.

בשל כל המפורט, טוענים הנאשמים כי לא היה מקום לצירופם לכתב האישום מלכתחילה, וכי גם אם הצירוף מותר על פי דין, הרי שהותרתם כנאשמים במסגרת כתב האישום הכולל, בנסיבות המפורטות, תסב להם פגיעה בהגנתם ועיוות דין במידה ניכרת, ויש לבכר את שיקולי הגנתם על פני שיקולי יעילות להם טוענת המאשימה.

המאשימה טוענת שהצירוף נעשה כדין, ובאיזון בין שיקולים מהותיים ופרוצדורליים - טקטיים התומכים בהותרת כתב האישום במתכונתו זו לבין טענות הנאשמים לעיוות דין ופגיעה בהגנתם, גוברת ידם של השיקולים הראשונים.

יצוין כי המאשימה התמקדה בתגובה שנמסרה למותב הקודם ובתגובה שנמסרה במענה לטענות המקדמיות עובר לדיון ביום 1.12.16, בחיוניות בהכללתו של האישום השלישי בכתב האישום הכולל. לאחר הדיון, משהובהר כי לא עומדת על הפרק שאלת הפרדתו של האישום השלישי, ואף לא הפרדת פרקים מתוך האישום השלישי, אלא העתירה היא להפרדת הנאשמים מכתב האישום והגשת כתב אישום נפרד בעניינם, מסרה המאשימה עמדה מעודכנת, אשר גם בה הביעה התנגדות להפרדה המבוקשת.

המאשימה עמדה על הפררוגטיבה הנתונה לה בשקילת שיקולים ביחס לצירוף המותר על פי דין, לרבות שיקולים הנוגעים לקביעת סדר נאשמים ושיקולים טקטיים אחרים. לשיטת המאשימה, הפרדת משפטם של הנאשמים תפגע ביכולת המאשימה להוכיח את העבירות המיוחסות לנאשמים, שכן בבסיס האישומים עומדת הטענה שהחשבוניות פיקטיביות ולא ניתנו השירותים המפורטים בהן. לשיטת המאשימה לצורך הוכחת עובדות אלה, יש צורך להניח פסיפס של ראיות נסיבתיות, חלקן מבוססות על דברי נאשמים אחרים, ואם יופרד המשפט תיוותר עם ראיות מדולדלות. עוד נטען שהפרדת המשפט תאלץ את המאשימה להביא את כל הראיות בקשר למערך החשבוניות הפיקטיביות פעמיים, כך שתהא העדה כפולה של עדים. באופן קונקרטי הזכירה המאשימה את נאשם 10 שהיא תאלץ להביא כעד תביעה אם יופרד המשפט, לאחר שהניחה כי יעיד במשפטו ויהווה עד הגנה שניתן לחוקרו חקירה נגדית.

יצוין כי לאחר קבלת עמדתה העדכנית של המאשימה, עתרו ב"כ נאשמים 16 - 19 שביהמ"ש יורה למאשימה לפרט

מבין העדים מיהם העדים שתדרש עדותם פעמיים ובכמה עדים מדובר. לא מצאתי לחייב את המאשימה להוסיף לתגובתה, והמאשימה מצידה לא ראתה צורך ליתן פירוט נוסף. בנסיבות אלה, אין לביהמ"ש ידיעה על מספר העדים הנוגעים לארבעת הפרקים שנזכרו, ולמעט הנאשמים הנוספים המעורבים באותם פרקים, אין נתונים על אודות היקף העדים הנוספים, ולא נסתרת הטענה המשתמעת של הנאשמים שמדובר בקבוצת עדים תחומה ומצומצמת.

המאשימה התריעה בתגובתה על כך שטרם ניתנה תשובה לאישום וגדר המחלוקת טרם הובהר, והצביעה על האפשרות שכל הנאשמים הרלבנטיים יתכחשו למעמדם במי מהחברות הנאשמות, במיוחד בנאשמת 9, ותהיה חשיבות להכריע באותו הליך מיהם בעלי המעמד בחברה הנאשמת.

לאור העובדה שסברתי שלתשובות לכתב האישום של הנאשמים שהגישו את הבקשה להפרדת משפטם וכן של נאשם 3 עשויה להיות השפעה על ההכרעה בטענה להפרדת הנאשמים, משמיוחסת להם, או למי מהם, פעילות משותפת בחברות הנאשמות, ומכיוון שסברתי שיש מקום שבעת בחינת הטענות וקביעת נקודת האיזון בין השיקולים הנוגדים, גדר המחלוקת והכפירה יהיו ידועים, וניתן יהיה לאמוד באופן מקיף יותר את ההשלכות של הפרדת הנאשמים על ניהול ההליך, מצאתי לנכון להמתין עם ההחלטה בבקשה לאחר קבלת תשובות הנאשמים, לרבות התייחסות נאשם 3 למעמדו על פי הנטען בכתב האישום כשותף בחברות הנאשמות הרלבנטיות.

תשובות הנאשמים לאישום התקבלו וניתן ליתן את ההחלטה.

דין והכרעה

צירוף נאשמים ועתירה להפרדתם - הפן המשפטי

סעיף 87 ביחד עם סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החוק") מסדירים את הסוגיה של צירוף נאשמים וצירוף אישומים. ההלכות בעניין זה מוכרות ולא אחזור עליהן בהרחבה במסגרת החלטה זו (ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, ת.פ. (י-ם) 1256/01 מדינת ישראל נ' כהן, ת.פ. (י-ם) 3120/02 מדינת ישראל נ' רון).

בתמצית אציין שסעיף 87 לחוק מתיר צירוף נאשמים בהתקיים אחת מהחלופות המנויות בסעיף. שתי החלופות הראשונות אינן רלבנטיות להליך שלפניי ולא אדרש אליהן. על פי החלופה השלישית, צירוף הנאשמים מותר אם האישום הוא בשל סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת. תנאי זה פורש בהרחבה יחסית, ונקבע כי די בכך שביהמ"ש יווכח כי קיימת זיקה עניינית הדוקה בין האישומים השונים, או קשר ישיר ביניהם, או נביעה של אישום אחד מהשני או אף קיומו של חוט מקשר ממשי בין האישומים, כדי לראות בהם פרשה אחת. בכל הנוגע לצירוף נאשמים, להבדיל מצירוף אישומים, הוצע בספרות גם מבחן קשירת גורלם של הנאשמים זה לזה מכוח הזיקה בין המעשים השונים באישומים השונים (ח. זנדברג "זכויות נאשמים: הזכות למשפט נפרד" (2001), בע' 56).

מקום שנטענת טענה לפסול בכתב האישום בצירוף נאשמים, ומתבקשת הפרדת נאשמים, נדרשת בדיקה דו שלבית:

בשלב הראשון, נבחנת עמידת הצירוף בתנאי החוק, ואם המסקנה היא שלא מתקיימים התנאים לצירוף נאשמים, הרי שיש לקבל את הטענה מבלי שנדרשות בדיקות נוספות, ומבלי שיש צורך לעבור לשלב השני.

לעומת זאת, אם וכאשר מגיע ביהמ"ש למסקנה שהצירוף כשלעצמו אפשרי ומותר על פי דין, יש לעבור לשלב השני. בשלב השני, נבחנות טענות הנוגעות לפגיעה מהותית בהגנה, קיפוח הנאשמים וטענות לעיוות דין, ונערך איזון בין טענות אלה לבין שיקולים וטענות התומכים בהותרת הצירוף על כנו, לרבות פגיעה בצדק מהותי בשל ניהול משפט כפול, אפשרות להכרעות וממצאים סותרים, שיקולים טקטיים הנוגעים לעדים ולעדויות, וכן שיקולי הכבדה על עדים, סרבול והשקעת זמן שיפוטי יקר. באיזון בין השיקולים הנוגדים, ככל שעיוות הדין לנאשמים והפגיעה בהגנתם ברורים יותר וממשיים, הרי שהמסקנה המתבקשת תהא שיש להפריד את עניינם של הנאשמים, גם אם יש בכך הטלת מעמסה על המאשימה ועל ההליך השיפוטי. ככל שמידת הפגיעה בנאשמים נמוכה יותר, יגבר המשקל של השיקולים הנוגדים.

מן העקרונות אל העובדות

בהתאם לעקרונות שנקבעו בחוק ובהלכה ביחס לצירוף נאשמים כמפורט לעיל, ועל אף שלא ניתן לדבר על נאשמים שקשרו כולם גורלם זה בזה, הרי שיש בעובדות כתב האישום, על שלושת האישומים, בהתאם למתואר בחלק המבוא לכתב האישום החל מסעיף 28, ובהתחשב בהסברים שמסרה המאשימה בדיון, כדי לבסס את הזיקה בין האישומים השונים עד כדי פרשה אחת. ודוק, בהליך שלפניי לא נטענו טענות לגבי צירוף אישומים והטענות נוגעות רק לצירוף הנאשמים שביקשו את הפרדתם, ובנסיבות שצוינו הגעתי למסקנה שעצם הצירוף של כל הנאשמים בכתב האישום נעשה כדיון.

לפיכך, יש לפנות לשלב השני של הבדיקה ולבחון אם בנסיבות העניין באיזון בין השיקולים והאינטרסים הנוגדים, יש מקום להורות על הפרדת משפטם של נאשמים 16 - 21 מיתר הנאשמים.

בחנתי את כתב האישום ואת חלקם בכתב האישום של הנאשמים המבקשים את הפרדתם, שקלתי את מכלול הנסיבות בהתאם לטענות הצדדים, ולקחתי בחשבון את הנתונים שנמסרו ביחס לניהול ההליך, כמו גם נתונים שנטענו על ידי המאשימה מבלי שנלוו אליהם פירוט והבהרה מספקים. בסופו של דבר, הגעתי למסקנה כי באיזון בין האינטרסים הנוגדים, ולאור כובד משקלן של טענות הנאשמים שביקשו הפרדת משפטם, ביחס לפגיעה בהגנתם וקיפוחם, יד השיקולים המצדיקים את הפרדת הנאשמים היא על העליונה.

למסקנה זו הגעתי בהתחשב בהיקפו של כתב האישום, מורכבותו, הכמות הנכבדת של מעשי עבירה שונים המפורטים בו, מספרם הניכר של הנאשמים הכלולים בו ומספר העדים העומד על כ- 140 עדים. אכן, בשלב זה טרם ברור אם כל העדים ישמעו, ויש לקוות שמספרם יצטמצם לאור גיבוש הסכמות בין הצדדים. עם זאת, גם אם יהיו הסכמות עדיין יעמוד מספר העדים שיהיה צורך לשמוע על עשרות רבות, כשהצפי מבחינת מספר ישיבות ההוכחות אף הוא עומד על עשרות ישיבות, הן לצורך שמיעת העדים והן לצורך ליבון טענות הנוגעות לפגיעה בצדק ובהליך ההוגן, שנטענו על ידי הנאשמים ויחייבו הבאת ראיות.

בהקשר זה יש משמעות לא מבוטלת לכך שהמאשימה לא הייתה נכונה לקחת על עצמה את האחריות לתחמת חלקם של הנאשמים שלפני למספר ישיבות מצומצם ולקבוצת עדים מוגדרת, והעבירה את נטל ההחלטה בעניין הרלבנטיות של עדים וההתייצבות לדיונים לכתפי הנאשמים וסנגוריהם, תוך שהצהירה כי לא תגביל את עצמה מפני שימוש בכל ראיות שיאספו. לאור עמדת המאשימה, מקובלת עליי עמדת הנאשמים שביקשו את הפרדת משפטם, כי יאלצו לקחת חלק בכל עשרות הישיבות כדי לא להיות בסיכון, גם אם רחוק, של פגיעה בהגנתם.

במצב דברים זה, כשהמורכבות של כתב האישום היא משמעותית כל כך, וכשרובה ככולה של פרשת כתב האישום כלל אינו נוגע לנאשמים שנגזרת המעורבות שלהם תחומה מאד, ואף אופי המעשים המיוחס להם אינו מורכב ואינו בדרגת חומרה מן הגבוהות, ויש ממש בטענתם כי אלמלא הצירוף לא היה ענינם מתנהל בביהמ"ש המחוזי, וכשהנאשמים הללו נאלצים להיות חלק מהליך פלילי שצפוי להיות ארוך ומורכב, למרות חלקם הקטן בהתרחשות, יש מקום למתן משקל משמעותי לטענות הנאשמים ביחס לפגיעה בהם, ובהגנתם וביחס להכבדה היתרה כלפיהם.

אל מול טענות הנאשמים ניצבים כמובן שיקולים ואינטרסים נוגדים, אלא שבנסיבות שלפניי, משקלם של אלה אינו מטה את הכף לטובת הותרת הנאשמים בתוך כתב האישום, ולא מצאתי שהפרדת הנאשמים תפגע במידה ניכרת בשיקולי צדק מהותי, בשיקולי יעילות ובשיקולים טקטיים של המאשימה, עד כי מתחייבת מסקנה אחרת.

לעניין הכרעות סותרות, אכן, לא ניתן לשלול סיכון לאפשרות של קביעת ממצאים שאינם זהים בשני הליכים, עם זאת, יש לזכור כי דווקא בסוג זה של תיקי חשבוניות פיקטיביות, וזוהי ליבת האישומים המיוחסים לנאשמים שביקשו את הפרדת משפטם, באופן תדיר מוגשים בנפרד כתבי אישום נגד מוציאי חשבוניות ונגד מקזזי חשבוניות, הגם שמדובר בשני צדדים של אותו מטבע, והגם שהמשמעות היא העדת עדים מסוימים בשני הליכים. אני ערה לכך שבהליך שלפניי קיים בנוסף ההיבט של השליטה בחברות הנאשמות, שהיא משותפת לפי הנטען בכתב האישום הן לנאשם 3 והן למי מהנאשמים שביקשו את הפרדת משפטם. בהקשר זה הצביעה המאשימה על קושי אפשרי לפיו אף אחד מהנאשמים לא ייקח אחריות על מי מהחברות הנאשמות המיוחסות למספר נאשמים, וכן טענה לפוטנציאל להכרעות סותרות. לאחר שעיינתי בתשובות הנאשמים שביקשו את הפרדת משפטם וכן בתשובת נאשם 3, נחה דעתי כי אין סיכון להתכחשות כוללת לאחריות לאותן חברות, באופן המחייב את הותרתם של הנאשמים שביקשו את הפרדת משפטם ביחד עם נאשם 3 באותו כתב אישום. כך ביחס לנאשמות 18, 19, 21 לא מכחישים כל הנאשמים הרלבנטיים את מעמדם בחברה הנאשמת. ואילו לגבי נאשמת 9 לקחתי בחשבון את תשובת נאשם 3 שמודה במעמדו, וכן את תשובת נאשם 16 בקשר למעמדו. איני מתעלמת בהקשרה של נאשמת 9 מן העובדה שבירור הטענות הללו עשוי להיות מורכב יותר מבחינת המאשימה, במצב שבו מתנהלים שני הליכים נפרדים. עם זאת, באיזון בין המשקל שאני מייחסת לנתון זה, על ההכבדה המסוימת שהוא עלול ליצור, לבין המשקל הרב שיש לייחס בנסיבות העניין לפגיעה בזכויות הנאשמים שביקשו את הפרדתם, גובר ענינם של האחרונים.

לעניין הטרחת עדים, המאשימה לא ראתה צורך לפרט לביהמ"ש את היקף העדים שיאלצו להעיד בשני הליכים, והזכירה למעשה רק או בעיקר את הנאשמים, ובנסיבות אלה, לא נשללו טענות הנאשמים שמדובר בהיקף קטן של עדים.

לעניין השיקולים הטקטיים, המאשימה עמדה על כוונתה לחקור את נאשם 10 בחקירה נגדית, ויתכן שטענתה מכוונת גם

ביחס לנאשמים אחרים הקשורים לעניין. בהתייחס לטענה זו אעיר כי באותה מידה שהמאשימה העריכה שנאשם 10 יעלה להעיד להגנתו, שאז תחקור אותו בחקירה נגדית, קיימת אפשרות שנאשם 10 יבחר שלא להעיד כלל, וממילא לא יעיד ביחס לנאשמים שביקשו את הפרדת המשפט. עוד אציין כי בהליך הנפרד ניתן להניח שנאשם 10 יופיע כעד תביעה, כך שהמאשימה תוכל לכפות את עדותו, ואמנם לא תוכל להנות מהאפשרות לחקור אותו בחקירה נגדית, ואולם חזקה על המאשימה שאת התשתית הראייתית שברשותה היא בוחנת על סמך החומר הקיים ולא על סמך תשובות שינתנו, אם ינתנו, במסגרת חקירה נגדית, כך שאין מדובר בשיקול טקטי המצדיק את הפגיעה בנאשמים.

טענה אחרת שהעלתה המאשימה נוגעת לדפוסי פעולה שיטתיים שהיא מבקשת להסתמך עליהם, אלא שטענה זו אינה מכוונת לעניינם של הנאשמים שביקשו את הפרדת משפטם, אלא לאותם נאשמים שמעורבותם היא בפרקים רבים באישום השלישי, דוגמת נאשם 3 ויתכן שגם נאשם 10. עניינם של נאשמים אחרונים אלה ממילא אינו מופרד, ואף הפרקים החמישי עד השמיני באישום השלישי בהקשרם אינם מופרדים, כך שהמאשימה תוכל לבסס ולהתבסס על דפוסי פעולה שיטתיים אם וככל שתוכיח אותם.

סוף דבר

באיזון בין האינטרסים והשיקולים הנוגדים, ולאחר ששוכנעתי כי הותרת הנאשמים שביקשו את הפרדת משפטם בגדר כתב האישום הקיים מסיבה להם פגיעה בהגנה במידה נכבדת, כשמנגד לא ניצבים שיקולים נכבדים המחייבים את הותרתם בכתב האישום, **אני מורה על הפרדת משפטם של נאשמים 16 - 21, והגשת כתב אישום נפרד בעניינם.**

למען הסר ספק, ההחלטה היא על הפרדת נאשמים 16 - 21 ולא על הפרדת הפרקים החמישי עד השמיני באישום השלישי מכתב האישום. כתב האישום שלפניי יוותר במתכונתו הקיימת, כשהשינויים בעקבות ההחלטה כוללים מחיקה של נאשמים 16 - 21 מרשימת הנאשמים, ציון שמותיהם של נאשמים 16 - 21 בעובדות כתב האישום חלף אזכורם כנאשמים, ומחיקת הוראות החיקוק המיוחסות לנאשמים אלה.

ההחלטה תשלח לצדדים בפקס.

הצדדים.